

ЧИЧО ПЪИ И АСМА БЕИ

Заказахъ ви за баба Калуда, та ми дойде на умъ и за още една изкуфяла бабичка отъ нашето село — Богъ да я прости и царство ѝ небесно! И тя бѣше много глупава, ала отъ глупостта ѝ само тя и нейниятъ добъръ дѣдо Пройчо патѣха. Но накрая, съ тази си глупостъ и съ Дуньова и Пѣйчова помощъ, спечели. Чакайте да ви разправя нейната история. И тя е голѣма и чудна.

Тръгналъ веднажъ нейниятъ дѣдо Пройчо за Горна Орѣховица на панаиръ. Въ торбичката му само хлѣбъ и лучецъ имало, ала въ пояса му лежала пълна кесия съ пари. Тупалъ си дѣдо Пройчо пояса, вървѣлъ и думалъ:

— Лошъ, казватъ, билъ Хаджи Глигорчо. (Хаджи Глигорчо бѣше другъ чорбаджия отъ нашето село). Де е лошъ човѣкътъ? Ето на — три години му слугувахъ, даде ми пари, колкото две млади волчета да си купя.

Така си думалъ дѣдо Пройчо и

му се чинѣло, че не върви, ами хвърка.

Ала когато минавалъ край Кечовия чучуръ, онзи пресъхналия подъ село, чулъ че нѣкой го вика. Обърналъ се.

— Стой, дѣдо! — махала следъ него ржце баба Пройчовица.

Дѣдо Пройчо спрѣлъ.

— Харно, че навреме се договедихъ, — казала тя, като го настигнала.

— Казвай, бабо припрѣна!

— Какво ще казвамъ. Ще дойда и азъ съ тебе на панаиръ. Де можешъ ти хубави даначета да избереши. Кога си купувалъ ти даначета? А азъ когато съмъ съ тебе е друго. Дѣдото на моя дѣдо е билъ джамбазинъ, джамбазинъ още джелепинъ. Въ пѣснитъ пѣятъ за него. Разбирамъ азъ отъ добитъкъ.

Посвилъ устни дѣдо Пройчо и повѣлъ нагиздената баба.

Стигнали на панаира. Тръгнала напредъ баба Пройчовица, а следъ нея повлѣкълъ тояжка дѣдо Пройчо.